

TROMMELVLIES 108:

Een dappere docu

Blondie dus, ik had het beloofd. Ik weet alleen eerlijk gezegd niet meer wanneer en waar ik de documentaire over de legendarische New Yorkse popgroep, wier hoogtijdagen zich afspeelden in het quinquennium dat de grens tussen de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw overbrugde, heb gezien. Laten we zeggen dat het “onlangs” was en de zender zal ongetwijfeld wel weer de BBC zijn geweest, sorry, maar ik kan er nou eenmaal ook niks aan doen dat het there zo often allemaal happens.

Overigens lag wat mij betreft de piekperiode van Blondie tussen 1977 en halverwege '79: drie albums, talloze hits en vooral die hoezen... Die ogen, die lippen, die blik van Debbie Harry Toen. En niet te vergeten die hoes met haar in glanzend strak roze geperste kont op de bumper van een politieauto. (O ja, excuses, de jongens van de band deden natuurlijk ook heus hun best.)

De immer shirtloze Iggy Pop stelde dat er na Blondie nooit meer een echte popgroep is opgestaan... Dat lijkt mij een beetje een heel boude uitspraak, maar als je al hun hitsingles zo eens de revue hoort passeren (of wat ik persoonlijk eigenlijk nóg duidelijker vind: draai hun albumdrietal *Blondie*, *Plastic Letters* en *Parallel Lines* maar eens achter elkaar) begrijp je wel ongeveer wat de onverwoestbare Stoooge-baas met zijn statement bedoelt.

Maar waar het mij om gaat: de bewuste documentaire was een dapper verslag. Heel dapper zelfs, vooral van Blondie-aanvoorders Chris Stein en Debbie zelf. Ze lieten alles zien (ook de negatieve commentaren, onenigheden en onderlinge stront) en iedereen aan het woord die in de loop der jaren uit de band gestuiterd werd, om wat voor reden dan ook (in de meeste gevallen dus drugs).

Ergens tijdens het filmen van een gesprek met de voorheen zo blonde vamp krijgt ze een uitnodiging in de post. 2006. De band krijgt een plek in de Rock And Roll Hall Of Fame en de zangeres leest dat ook alle ex-bandleden zijn uitgenodigd.

Afijn, lang verhaal kort: tijdens de feestelijke ceremonie mag elk bandlid op het podium zijn persoonlijke bedankje in de microfoon spreken, u kent dat soort beelden wel. Als ex-gitarist Frank Infante aan de beurt is, begint hij (verbitterd want destijds ook aan de kant gezet) kinderachtig zogenaamd te “smeken” om mee te mogen spelen met de band als ze straks de huldiging muzikaal afsluiten. ‘Please, pretty please’ mekkert hij met een pruilmondje.

Debbie Harry loopt naar hem toe en kust hem recht op de mond, wijst naar de muzikanten verderop op het podium en zegt: ‘Nee Frank, je ziet toch dat dáár mijn band staat?’ Draait zich om en beent cool weg.

‘One way or another, I’m gonna lose ya. I’m gonna give you the slip.’ Nog steeds een dame met ballen dus.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: snoeihard *Love at the pier* van Blondie (maar *Down boy* van Yeah Yeah Yeahs mag ook).